

Fővárosi Ítéltábla
2.Kf.27.357/2007/3. szám

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Horváth L. Gábor (...) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. László Ildikó Katalin (...) ügyvéd által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (, hivatkozási szám: ...) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2007. évi június hó 22. napján kelt 11.K.35.780/2006/4. számú ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására fizessen meg az államnak 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesi társaságot 2003-ban az ... Kft. és egy magánszemély hozta létre, a felperes két televíziós kábelcsatornát üzemeltet és 2003 óta van jelen a kábeltelevíziós műsorszolgáltatói piacon a ... és a ... csatornákkal. A S. K. csatorna műsorszolgáltatója az A felperes és az ... közötti megállapodás értelmében a S. K. csatorna magyarországi bevezetésével, népszerűsítésével, terjesztésével kapcsolatos szerződések megkötésekor a felperes volt jogosult eljárni, a szerződéseket a felperes saját nevében, de az ... javára volt jogosult megkötni. A S. K. csatorna ... évi január hó 2. napján kezdte meg műsorszolgáltatását Magyarországon. A S. K. - számos más sportág eseményei mellett - több nemzeti futball bajnokság, valamint a Bajnokok Ligája és a 2006-os futball világbajnokság mérkőzéseit közvetítette.

A 2006-os futball világbajnokság mérkőzéseinek magyarországi közvetítésével a ... rendelkezett, akivel allicence megállapodást kötött a S. K. tulajdonosa a csatornán

történő közvetítések tárgyában. Ennek eredményeként a S. K. élőben vagy felvételtől közvetítette a futball világbajnokság valamennyi mérkőzését, míg a ... nem adta le az összes mérkőzést.

A B., az A. és a L. bajnoki és a Bajnokok Ligája mérkőzéseivel kapcsolatosan a ... és ... csatorna rendelkezett a nevezett csapatok nemzeti bajnoki mérkőzéseinek élőben történő közvetítési jogával. A ... csatorna a Bajnokok Ligája mérkőzéseinek élőben történő közvetítési jogával bírt. Kizárólag a S. K. csatorna volt az a csatorna, ahol ezen mérkőzések mindegyike sugárzásra került, felvételtől, napokkal a mérkőzések után.

A S. K. televíziós csatorna programjairól a felperes több módon nyújtott tájékoztatást, amely a nézőkhöz, mint potenciális fogyasztókhoz eljutott. A reklámkampányban televíziós reklámfilmek, internetes anyagok, illetőleg nyomtatott sajtótermékek vettek részt, továbbá a felperes ... évi január hó 10. napján sajtótájékoztatót tartott a S. K. műsorszolgáltatásával kapcsolatosan, amely eseményre szóló meghívó is rekláminformációt tartalmazott. A különböző médiumokban megjelenő reklámok, filmek, tájékoztatók lényege az volt, hogy a S. K. csatorna az egyetlen olyan sportcsatorna, ahol megnézhetik a nézők a 2006-os labdarúgó világbajnokság összes mérkőzését, a L., az A. és a B. valamennyi bajnoki és a Bajnokok Ligája összes meccsét.

A ..., a ..., és az ... csatornákon ... évi december hó 23. napja és ... évi január hó 10. napja között 46 alkalommal 30 másodperces, az ... csatornán ... május 4. és 7. napja között naponta leadott 20 másodperces reklámblokkok voltak láthatók, ez utóbbi csak a világbajnokság mérkőzéseinek közvetítésére utalt. A S. K. honlapján ... decemberében jelentek meg tájékoztatók, míg ... májusában és júniusában a Képes Sport magazinban hatszor, illetőleg a Nemzeti Sportban tizennégyszer jelent meg hirdetés.

Az alperes ... évi március hó 16. napján versenyfelügyeleti eljárást indított a felperessel szemben annak megállapítására, hogy az eljárás alá vont vállalkozás a S. K. nevű televíziós csatorna egyes reklámjainak bizonyos kijelentései révén megsértette-e a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló - többször módosított - 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban Tpv.) III. fejezetében foglaltakat. A lefolytatott vizsgálat során az alperes beszerezte a különböző médiumokban megjelent hirdetések szövegét, a felperes, illetőleg az ... között létrejött megállapodásokat, a felperes által kötött reklámszerződéseket, illetőleg a sportcsatorna sugárzási lehetőségeit biztosító egyes megállapodásokat is.

Mindezek alapján az alperes a ... évi szeptember hó 26. napján kelt ... számú határozatában megállapította, hogy a felperes a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított ... évi december hó 23. napja és ... évi január hó 10. napja közötti reklámjainak azon állításával, hogy a S. K. az egyetlen csatorna,

amelyen megnézhetők a L., az A. és a B. valamennyi bajnoki és a Bajnokok Ligája mérkőzései. Ezért a felperest 10.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. A határozat indokolása szerint a felperes versenyjogi felelőssége megállapítható volt függetlenül attól, hogy nem tulajdonosa a S. K. csatornának, mivel a vizsgálattal érintett magatartás alapjául szolgáló szerződéseket a felperesi társaság saját nevében írta alá azzal a jogkövetkezménnyel, hogy az ebből eredő jogsértés miatti jogkövetkezményekért helytállni köteles. Az alperes véleménye az volt, hogy a televíziós csatornákon közreadandó sportprogramok léte, illetve a sportközvetítések tartalma - a sportközvetítések iránti jelentős nézői (fogyasztói) igények, és az ehhez kapcsolódó igencsak jelentős reklámozási lehetőségek miatt - a műsorszolgáltatás lényeges tulajdonsága, mint ahogy az is, hogy a sporteseményt élőben vagy felvételtől, esetleg bizonyos időbeli csúsztatással közvetíti-e a műsorszolgáltató. A ... évi futball világbajnokság közvetítésével kapcsolatos reklámok vonatkozásában megállapította, hogy a S. K. rendelkezett a világbajnokság mérkőzéseinek közvetítési jogával, és csak ez a csatorna közvetítette magyar nyelven a világbajnokság valamennyi mérkőzését élőben vagy felvételtől a magyar nézők számára. Ennek megfelelően a reklámokban megjelenő tájékoztatás megfelelt a versenyjogi követelményeknek. A Legfelsőbb Bíróság Kf.II.27.254/1998/5. számú ítéletére utalással azonban kiemelte, hogy a valós adatot közlő reklám, illetőleg tájékoztatás is lehet félrevezető, ha elhallgat olyan adatokat, amelyek a közölt tulajdonságok értelmezéséhez elengedhetetlenül szükségesek. Ez okból a B., az A. és a L. mérkőzéseivel kapcsolatos tájékoztatás vonatkozásában a Tpvt. 9.§-ában foglaltakat szem előtt tartva megállapította, hogy e reklámok kérdéses részeinek közreadásával a felperes a Tpv. 8.§-ának (2) bekezdés a) pontjába ütköző magatartást valósított meg. Kiemelte, hogy bár valóban rendelkezett a S. K. csatorna a jelölt mérkőzések közvetítési jogával, azonban ezeket a mérkőzéseket csak napokkal később sugározta. Az érdeklődők más csatornán élőben, a mérkőzésekkel egy időben tekinthették meg azokat, illetőleg azok többségét. A felperes terhére róta, hogy tájékoztatásában nem tette egyértelművé, hogy a szóban forgó mérkőzéseket időeltolódással lehet csak a csatornán megtekinteni, és más csatornán, ugyan külön-külön, de mégiscsak élőben láthatók a mérkőzések. Ezt a hiányos tájékoztatást a fogyasztók megtévesztésére alkalmasnak találta. A jogsértés megállapítását követően az alperes nem látta szükségét a jogsértő magatartástól való eltiltásnak, figyelemmel arra, hogy a tájékoztatás közreadásával a felperes felhagyott. A Tpvt. 77.§-ának (1) bekezdés d) pontja, illetőleg a Tpvt. 78.§-ának (1) és (3) bekezdése alapján a bírság kiszabását indokoltak tartotta. A bírság összegének meghatározásakor figyelemmel volt a reklámkiadások összegére, illetőleg annak a kifogásolt reklámra eső részére, továbbá értékelte azt is, hogy a reklám nem minden eleme volt jogsértő. Súlyosbító körülményként vette azonban figyelembe, hogy a reklámozott szolgáltatás piaci bevezetésekor került sor a megtévesztő tájékoztatásra, illetőleg bár rövid időszakot ölelt fel a jogsértő tájékoztatás, a reklámfilmek sugárzásának száma miatt már jelentős hatás kifejtésére volt alkalmas, mely a fogyasztók széles körét elérte.

A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, illetőleg megváltoztatását kérte. Állította, hogy a tényállás megalapozatlan, illetőleg az abból levont jogi következtetés téves, a határozat irat- és jogszabályellenes, míg a mérlegelés szempontjai megalapozatlanok, és alperes érvelése okszerűtlen. A kereskedelmi szerződések alapján elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperes nem megfelelő ügyféllel szemben folytatta le a versenyfelügyeleti eljárást. A marasztalt személyén túlmenően vitatta a jogsértés elkövetését kiemelve, hogy a megjelenő reklámokban megtévesztő tájékoztatást nem adott, azok helyes nyelvtani elemzése alapján ilyen következtetés nem volt levonható, a határozati megállapítások ez okból megalapozatlanok. Állította, hogy a Bajnokok Ligája és a Nemzeti Bajnokságok esetében is értékelnie kellett volna az alperesnek azt, hogy a mérkőzéseket egy időben játsszák, így azok egyidejű közvetítésére egy csatorna sem képes. Hivatkozott arra, hogy az alperes a szakmában elfogadott általános tájékoztatási elveket nem értékelte, továbbá azt sem vette figyelembe, hogy más csatorna az élő közvetítésre külön felhívja a fogyasztók figyelmét. Kétségbe vonta, hogy közvetlenül a nézőket célozták a reklámjai. A bírság szankció alkalmazását és annak mértékét is jogsértőnek találta. Utalt a gazdasági adatait érintő téves alperesi megállapításokra.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte. Fenntartotta a határozatában foglaltakat és kiemelte, hogy a vizsgált tájékoztatás összhatását ítélte meg, és találta jogsértőnek. Kiemelte, hogy a reklámokkal a felperes egy újonnan piacra lépő csatornát akart pozicionálni a tv-nézők körében, fogyasztói igényt generálva, amely közvetetten a kábeltévé szolgáltatóknál, a tévécsatorna-kiosztásoknál jelentkezhet. Azt elismerte, hogy a határozatban tévesen került megállapításra a felperes eszközállománya, éves nettó árbevétele, valamint mérleg szerinti eredménye. Úgy ítélte meg, hogy ez a hiba sem a jogsértésre, sem a bírság nagyságára nem volt kihatással. A szankció mértékének meghatározása kapcsán utalt korábbi gyakorlatára, és fenntartotta, hogy e körben mérlegelési jogkörét jogszerűen gyakorolta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján. Az alperessel egyetértve megállapította, hogy a felperes által közzétett reklámokból a fogyasztók arra a következtetésre jutottak - a tényleges helyzettel szemben -, hogy a L., az A. és a B. valamennyi bajnoki és a Bajnokok Ligája mérkőzése egyedül a S. K. csatornán nézhető meg, ugyanakkor a sportcsatornát megillető jog alapján a mérkőzések csak napokkal későbbi sugárzást tettek lehetővé. Miután a felperes rendelkezett a szóban forgó futballmérkőzések közvetett közvetítési jogával, azonban a nézők, a fogyasztók más csatornákon élőben, a mérkőzésekkel egy időben tekinthették meg a mérkőzéseket vagy azok többségét attól függően, hogy melyik szolgáltatónak, milyen előfizetési csomagjával rendelkeztek, tényállítása nem volt pontos. A felperes terhére róta azt is, hogy nem tájékoztatta a nézőket arról, hogy csak időeltolódással lehet a S. K. csatornán megtekinteni a jelölt mérkőzéseket. Nem fogadta el a felperes azon érvét, hogy figyelemfelhívó reklámot

tett közzé, így a megjelent reklámokkal kapcsolatosan szükségesnek tartotta a fogyasztók tájékoztatása szempontjából lényeges feltételek ismertetését. Nem fogadta el a felperes azon érvelését sem, hogy versenyjogi értelemben nem tartozik felelősséggel a vizsgált reklámok tartalmáért, mivel a rendelkezésre álló szerződésekkel alátámasztottnak találta azt, hogy a felperes saját nevében kötött reklámszerződést. Nem találta relevánsnak azt a felperesi érvet, hogy a Bajnokok Ligája mérkőzései is egy időben zajlanak, így nem lehet azokat egy időben élőben közvetíteni, ugyanakkor elfogadta azt az alperesi érvelést, hogy a jelzett és jogsértő magatartásra azért került sor, mert a tévénezők körében fogyasztói igényt kívánt magának szerezni, ami közvetetten a kábeltelevízió szolgáltatóknál, a tévécsatorna kiosztásoknál is jelentkezhetett. Nem fogadta el azt az érvelést sem, hogy a reklámok címzettjei a műsorelosztók voltak, mert a reklám célszemélyeinek a fogyasztókat, nézőket tartotta. A bírság alkalmazásával kapcsolatosan a Tptv. 78.§-ának, illetőleg 75.§-ának (2) bekezdésére figyelemmel annak alkalmazását jogszerűnek találta és rögzítette, hogy a jogsértés megállapítása a bírság kiszabásának alapja, ugyanakkor az enyhítő és súlyosbító körülményeket számba vevő mérlegelési szempontokat tükröző határozat jogsértő nem lehet.

A felperes az ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében annak megváltoztatását kérte. Állította, hogy az alperes határozata és az azt jóváhagyó elsőfokú bírósági ítélet jogellenes, a megállapított tényállás hiányos és megalapozatlan, az abból levont jogi következtetések, így különösen a bírság alkalmazásának és mértékének megállapítása jogszerűtlen. Változatlanul állította, hogy a B., az A. és a L. csapatok mérkőzéseire vonatkozó reklámok a fogyasztók megtévesztésére nem voltak alkalmasak, valós tény megtévesztésre alkalmas módon nem állítottak, és lényeges tulajdonságról megtévesztésre alkalmas tájékoztatást sem adtak. Külön hivatkozott arra, hogy azonos tényállás mellett az alperes a ...-os futball világbajnokság reklámjait nem ítélte jogellenesnek, és utalt arra, hogy a televízió nézőkkel közvetlen piaci kapcsolatban nem állt, így a reklám a fogyasztói döntések hátrányos befolyásolására sem lehetett alkalmas.

Az alperes a fellebbezésre észrevételt nem terjesztett elő.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem korlátai között vizsgálta és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perben releváns tények feltárása mellett és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával döntött és helyesen utasította el a felperes keresetét. A felperes fellebbezésében olyan tény, vagy körülményt megjelölni nem tudott, amely a fellebbezési kérelem teljesítését eredményezhette volna.

A fellebbezésben hivatkozottakra figyelemmel a másodfokú bíróság kiemeli, hogy minden alapot nélkülöz a felperes azon állítása, hogy az elsőfokú bíróság a tényeket

nem tárta fel és nem valós, továbbá hiányos tényállás alapján döntött az alperesi határozat jogszerűségéről. A perben releváns tények nagyobb részét az adta, hogy a felperes mikor és milyen szövegezésű hirdetéseket tett közzé a S. K. csatorna bevezető reklámkampányában. A felperes az alperesi határozat e körben tett állításait nem vitatta, azokat tételesen nem cáfolta, és nem is bizonyította, hogy más médiumban, vagy adott médiumban más szöveggel jelent volna meg hirdetése. Ennek hiányában pedig nem is értelmezhető azon fellebbezési állítása, hogy a tényállás a perbeli esetben nem volt feltárt. Ugyanígy az sem nyert igazolást a perben, hogy az alperes rendelkezésére bocsátott polgári jogi szerződéseken kívül egyéb, a felperesi felelősséget kizáró megállapodás jött volna létre a felperes és az ... között, illetőleg a felperes a rá egyébként vonatkozó polgári jogi rendelkezések alapján a megbízója figyelmét külön felhívta volna az egyébként jogsértő reklámtevékenységgel kapcsolatban, de azt sem nyert bizonyítást, hogy a felperes a megbízójától milyen tartalmú utasítást kapott a csatorna magyarországi népszerűsítését illetően. Ennek megfelelően mind az alperes, mind az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján döntött a felperes felelősségének kérdésében, amelyet a felperes fellebbezésében már nem is vitatott.

Egyetért a másodfokú bíróság azzal a felperesi érveléssel, hogy egy adott reklámszlogen, egy adott hirdetés jogi megítélésénél a Tptv. 9.§-ának rendelkezései alapján a szavak mindennapi jelentését kell figyelembe venni, illetőleg a szakmában elfogadott általános jelentését kellett vizsgálni. Az alperes is helyesen járt el, amikor a vizsgált reklám összhatását értékelte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint - a fenti szempontok figyelembevételével - minden esetben egyedileg lehet megítélni egy reklámtevékenység jogszerűségét.

A perbeli esetben egy televíziós csatorna műsorszolgáltatási tevékenységének népszerűsítését célzó reklámok vizsgálatára került sor. A televíziós csatorna célja a nagy nézettség biztosítása, mivel reklámbevételei ehhez igazodnak. Ezért a televíziós csatorna értékét a műsorszolgáltatás iránti nézői érdeklődés határozza meg. Az kétségtelen, hogy egy sportcsatorna iránt a sportrajongó nézők érdeklődnek. Az pedig köztudomású, hogy a sportkedvelők számára az adott sporteseményről való egyidejű közvetítés, az események, az eredmények azonnali nyomon követése bír kiemelt jelentőséggel, és generál nagy nézői érdeklődést. Egy futballmérkőzés élő, vagy akár kisebb időbeli csúszással való közvetítése, bemutatása eredményez nagy nézői érdeklődést, míg a mérkőzések napokkal későbbi bemutatása - immár az eredmények ismeretében - jóval kisebb jelentőségű. Ez okból tehát az adott műsorszolgáltatás jelentős tulajdonsága, hogy élőben, kisebb csúszással, vagy napokkal később kerül sor az adott sportesemény bemutatására. Az adott műsorszolgáltatás lényeges tulajdonságait meghatározó alperesi érveléssel - ennek megfelelően - a másodfokú bíróság egyetértett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vizsgált reklámokból nem derült ki, hogy a sportcsatorna a nevesített csapatmérkőzéseket és a Bajnokok Ligája összes

meccsét élőben, vagy felvételtől sugározza, holott a fent ismertetett okból ennek a nézői érdeklődés szempontjából kiemelt jelentősége van. Azzal, hogy a felperes elhallgatta azt a tényt, hogy napokkal később adja közre a mérkőzéseket, nem adott hiánytalan, ezáltal tárgyilagos és pontos tájékoztatást, és az alperes által is hivatkozottak szerint megtévesztette a fogyasztókat. A megtévesztés azzal is megvalósul, ha abban a tévhitben tartja a nézőket a hirdető, hogy - nagyobb részt - élőben (vagy egyáltalán élőben), vagy kisebb csúszással tekinthetik meg a sportmérkőzéseket.

A reklámok nyelvtani értelmezését arra is alkalmasnak találta a másodfokú bíróság, hogy annak célcsoportját meghatározza. Az elemzés alapján kétségtelenül megállapítható, hogy a felperes a sportrajongó nézők figyelmét kívánta felhívni az újszerű és egyedi érdeklődést kielégítő műsorszolgáltatásra, ezzel inspirálni és befolyásolni őket arra, hogy műsorelosztójuknál olyan előfizetői csomagot válasszanak, amelyben a S. K. csatorna megtalálható.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az alperessel és az elsőfokú bírósággal egyetértve megállapította, hogy a felperes a Tpvt. 8.§-ának (2) bekezdés a) pontját sértve tette közzé a kifogásolt reklámokat, így az alperesnek a Tpvt. 77.§-ának (1) bekezdés d) pontján alapuló megállapítását jogszerűnek találta. A jogsértés elkövetésére figyelemmel a felperes jogszerűen volt bírságban marasztható a Tpvt. 78.§-ának (1) bekezdése alapján azzal, hogy az alperes a Tpvt. 78.§-ának (3) bekezdése alapján eljárva alkalmazhatott vele szemben bírságot.

A bírság összegét megállapító alperesi rendelkezés a Tpvt. 78.§-ának (3) bekezdésén nyugvó, mérlegelési jogkörben hozott döntés volt.

A Pp. 339/B.§-a szerint a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A felperes fellebbezésében részletesen nem indokolta, hogy mely tények figyelembe vételét és miért vitatja, mely mérlegelt körülményt nem tart az értékelési körbe vonhatónak, és melyet hiányol a mérlegeltek körül. Részletes és kellően nem indokolt kérelem hiányában a másodfokú bíróság kizárólag az általános elvek mentén vizsgálhatta a bírság-kiszabás jogszerűségét. Ez alapján pedig arra a következtetésre jutott, hogy az alperes az ügy megítélése szempontjából releváns tényeket megállapította, a Tpvt. 78.§-ának (3) bekezdése iránymutatásait betartva számba vette a felperes javára és terhére értékelhető körülményeket, továbbá azokat, amelyek a jogsértés tárgyi súlyának megítéléséhez szükségesek voltak. Az értékeléssel kapcsolatos álláspontját kellően indokolta, annak okszerűsége megállapítható volt. A kiszabott bírság az előző üzleti évben elért, ... nagyságrendű nettó árbevételhez képest eltúlzottnak nem minősült, a kiszabható maximum

értéktől elmaradt, így ez okból jogsértőnek nem tekinthető, megváltoztatására sem indok, sem mód nem volt.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a sikertelenül fellebbező felperest a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján kötelezte a fellebbezési illeték viselésére, míg az alperesi másodfokú perköltségről való rendelkezést azért mellőzte, mert az alperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel.

B u d a p e s t, 2008. évi március hó 12. napja

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. tanácselnök, **dr. Fehérné dr. Tóth Kincső** s.k. előadó bíró, **dr. Bacsa Andrea** s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági írnok